

Johann Simonius Johann Drepper

**Oratio Panegyrica In Recordationem magnificam ... Dn. Ernesti Cothmanni Icti,
Germaniae celeberrimi ...**

Rostochii: Pedanus, 1624

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777435462>

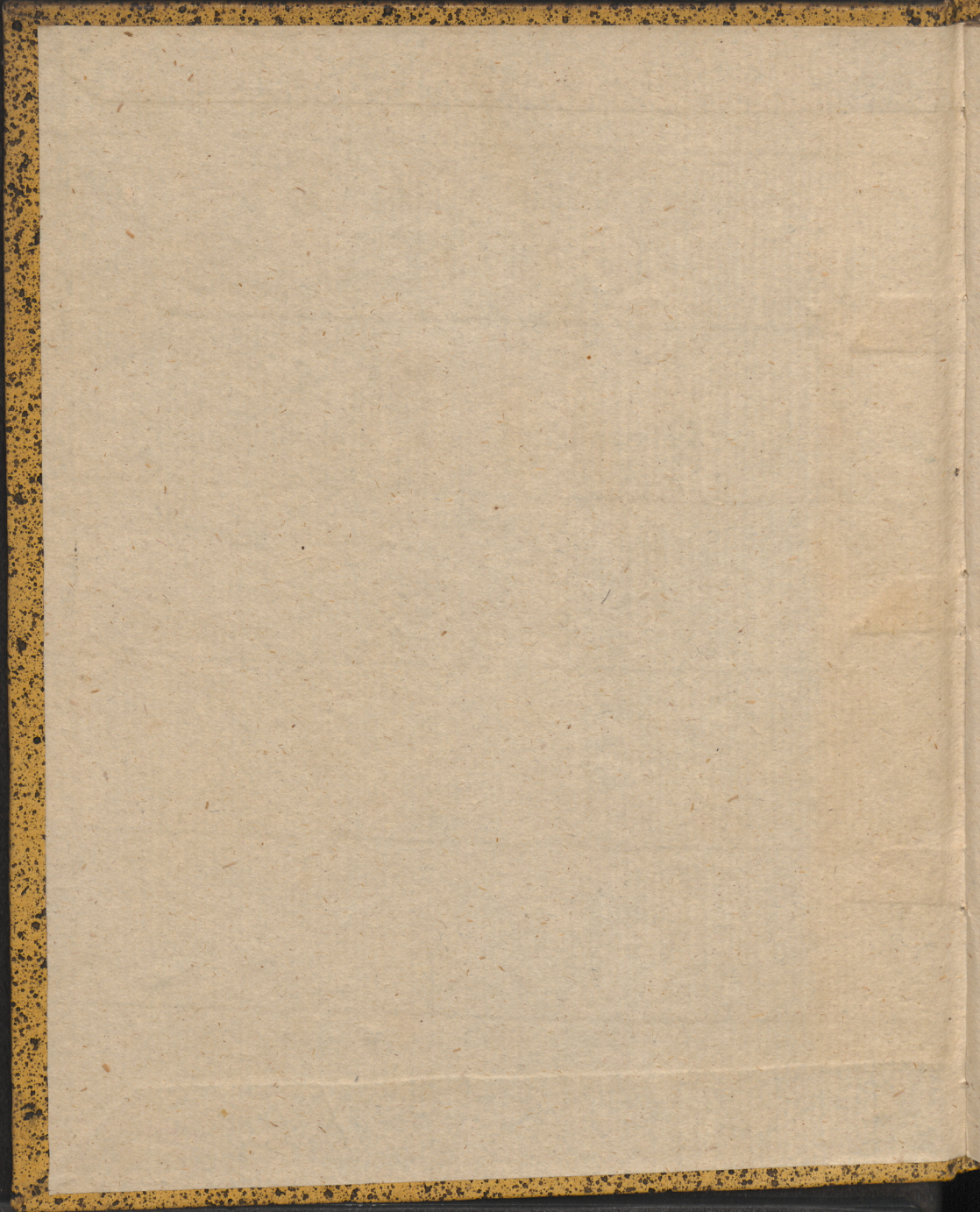
Druck Freier Zugang

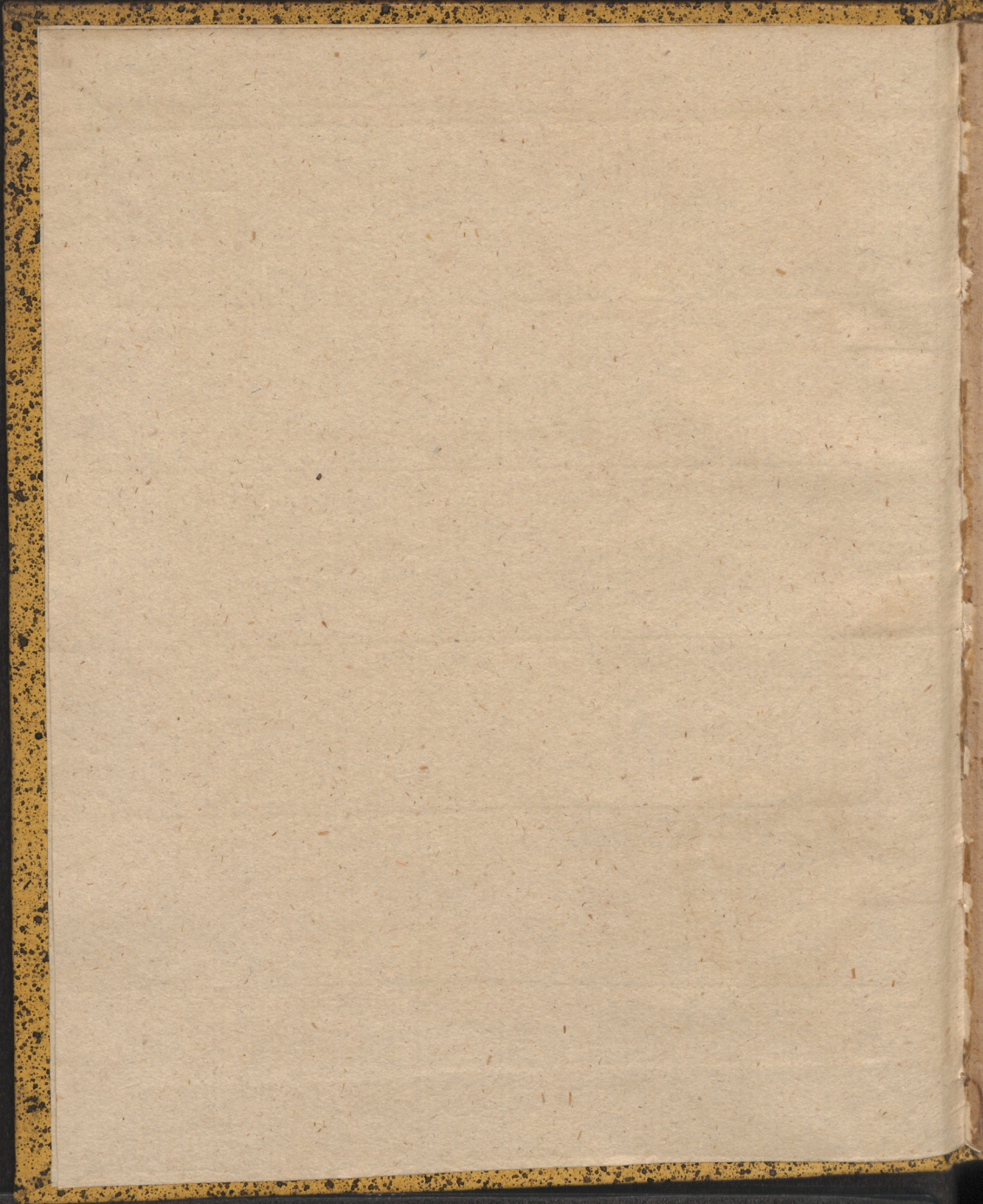

Simonius, J.,
in E. Cothmann.

R. 1624.

40

Oratio Panegyrica

IN

Recordationem magnificam

MAGNIFICI, AMPLISSIMI,

Clarissimi & Consultissimi Viri

DN. ERNESTI

COTHMANNI JCTI,

Germaniæ celeberrimi, Reverendissimi,

præcellissimi, atq; prælustissimi Principis

ac Domini,

DN. JOANNIS ALBERTI, Coadju-

toris Episcopæ Razeburgensis, Ducis Megapolensium &c.

CANCELLARII & CONSILIARII gravissimi, ut & Aca-

demiæ Rostochiensis Professoris primarij ac Facultatis

Juridicæ Senioris maximè emeriti.

approbante

Excellentissimo & Clarissimo Viro

ANNE SIMONIO M.

Rhetorices Professore P.

habita Rostochij in auditorio majori

à

NE Drepper/ Lemgoviâ-Westphalo.

— 90 —

ROSTOCHII

Typis JOACHIMI PEDANI, Acad. Typ. 40.

ANNO M. DC. XXIV.

Admodum Reverendo ac Clarissimo Viro Dn

Clarissimis, consultissimis, doctissimis, amplissimisq; viris,
Dn. LAURENTIO STEPHANI, Jcto, & LL. in
Academia Rostochiensis Professore P. Reverendissimi & Celsiss.
Principis & Domini, Dn. JOANNIS ALBERTI, Ducis
Megapolitani, Episcopi Rzebuigenfis Coadju-
toris &c. Consiliario:

Dn. JOANNI COTHMAN, Jcto, & ejusdem Celsi-
tudinis Consiliario aulico: illi illustris Jcti Dn. Ernesti
Cothmani genero; huic ejusdem fratri:

NEC NON

Præstantissimo doctissimog; viro

Dn. FRIDERICO, Illustris Jcti Dn. Ernesti Cothi-
manni, qui nunc est *ἐπιμαχίας*, Filio, COTHMAN,
Juris Candidato.

Dominis Patronis meis & Mæcenatibus omni observantia colendis:
S. D.

Vlr sapientissimus Aristides ait: τὸς μὲν τοῖς τοῖς θεοῖς ἁγιά-
σαι καὶ ἱερῶν, τοῖς δὲ ἀνδράσιν τοῖς ἐλλογιμοῖς τῆ τῶν βελτίων
ἀνάθεσθαι ἱερῶν. *Templa dijs consecrare convenit, viros vero eximios
debet librorum dedicatione honorare. Ad vos, Viri Excell. hanc ora-
tiunculam (utinam librum!) mitto: qui aliter? duplici impulsus ra-
tione, cum quia ita decebat viros eximios, tum quia vos illi estis, quos
quam proxime hic tangit casus, unde & ea ipsa me ad vos ducebat. Ac-
cedit quod infirmus quod debilis hic noster partus, & quia exponere
animus patronis opus erat, quorum a luce lucem eidem conciliarem. Vos
rursus illi estis, Viri Excell. & licet omnia quocumq; me vertebam, ut in
luctu posita erant, ita alas atq; sinum pandere viderentur; ad vos tamen
redire eundemq; nostrum in patrocinium dare volui, eog; tutius quò
proximius, ut dixi, hoc ulcus vos tangere videbam. Quare Vestrum
Candorem, Viri Excell. appello, recipite hunc nostrum partum (sin re-
frico vulnus; condonate, non est de nostro proposito, edere & debuimus &
voluimus, merito erga defunctum ita planè persuasi) recipite, rogo, & ve-
stro eximio splendore illustrare, favore tut animi, alite, fovete. Valete.*

V. Excell. observantissimus

JOHANNES Drepper
Lemgov. Westph.

Virtutem, in quocunque ipsa homine sit, esse commendandam, debitisque laudibus mandandam; pervagata est, & à majoribus ad nos deducta & propagata opinio: quæ nec ratione caret. Id enim eorum hominum beneficium meritò honore dignum est, qui patriam adjuverint, auxerint, amplificarint; vel, qui faciant doceantve ea, quæ ad salutem tum privatam tum communem pertinent, quæ nec sine labore & periculo parari, nec sine insigni eruditione alijs communicari possunt; vel quorum virtus sese spectandam det locis & temporibus difficilibus. Varij autem apud Ethnicos erant modi honorandi. Sæpè claris viris immolationes tanquam Dijs fiebant: quod Tito

Flaminio à Græcia factum, Plutarchus ;
Brasidæ Lacedæmonio ab Amphipolitis
contigisse, Thucydides memorat. Sæpè
orationibus vel carmine vel soluta oratio-
ne scriptis, ut Xenophon Agesilao, Isocra-
tes Evagoræ, Virgilius præcis Romanis,
litabant. Interdum optimis viris præmia
dabantur, tripodes, palmæ, arma, aurum,
argentumque, torques, coronæ, vestes pre-
ciosæ, equi, phaleræ, & id genus alia: qua-
lia plurima L. Sicinium Dentatum ob in-
signem fortitudinem consecutum fuisse,
memorat Plinius. Sed & benè meritis lu-
cos consecrabant. hinc lucus Augusti apud
Ptolomæum, & lucus Pilumni, apud Poë-
tam. Præterea ubiq; hoc servabatur, ut ho-
noris gratia vel in mensa, vel in quolibet
confectu locus superior assignaretur: de
quo hodie quæ non est passim contentio?
Fuit & hæc antiqua consuetudo, ut clari
viri sepulchris honorarentur. Ennio Poëtæ
honori magno apud posteros fuit, quod in
sepulchro Scipionum constitutus fuerit, ut
pro Archia Cicero testatur. Pari modo mo-
rem

rem fuisse, ut claris viris imagines & statuæ; quem honorem primò omnium Harmodio & Aristogitoni Tyrannicidis Athenis concessum ajunt; passim erigerentur, scribit Plinius, Demetrioq; Phalereo 360 statuas positas. Athenienses autem ijs, qui benè rempubl gessissent, victum publicè dabant in Prytaneo: quod præmium, tanquam honorem apud Græcos maximum, postulasse accepimus Socratem, cum à iudicibus, ad cicutam damnandus, interrogatus esset, quanti pœnam æstimaret, quam promeritus esset. Sic barbarorum proprius honor erat vel toto corpore prostratos Regem adorare; quod genus honoris Cyro Regi Persarum primo omnium attributum perhibent; quod cum Callisthenes in Alexandro Magno improbasset, mori est iussus; vel ut, Tyranno per aliquam regionem transeunte, omnes occurrentes in longinquam partem, & se demissis oculis prosternant, quasi minimè digni sint, tantum Tyrannum aspiciere. id quod hac etiam tempellate Turcis familiare esse audimus:

A 3

quos

quos hoc à Perlis, quorum, referente Plu-
tarcho in Artaxerxe, hæc consuetudo fuit,
accepisse, vero simile est. Denique apud
singulas gentes in pretio fuerunt munera,
quibus claros homines ornabant: eaque
tanto in majore, quanto vel rariora ipsa,
vel præstantior esset, qui daret. Exposui
modos honorandi gentilibus usitatos. His
(exceptis barbaris & quæ cum pietate pu-
gnant,) vel omnibus vel plærisq; mañtan-
dus videtur Vir incomparabilis ERNE-
STUS COTHMAN, felicissimæ re-
cordationis Jurisconsultus illustris, Can-
cellarius Megapolitanus, hujus almæ Uni-
versitatis Antecessor. Nam

*Tu. COTHMANNE, illis radiabas dotibus, auctor
Quas tibi Jova potens indulerat; artibus hujus
Fulgebas; tu perpulchris donisq; bonisq;
Exornatus eras, nec qualia Papinianus,
Nec Nestor, nec Lalia gens, non ipse Deorum
Judicio sapiens habitus sperare fuisset
Ausus. Tu Patria, qua te tulit, ornamentum:
Tu decus Aõnidum: tu sanctæ gleria Dices:
Tu pietatis honor: rectorum consiliorum
Tu condus promus: tu JANI Herois ocellus*

ALBER-

ALBERTI Herulei; tu quasi anchora rebus,
Tu ora clam dubijs, & adorea magno Roseti.
Ergo quis omne genus cumulataq; premia honorata
Ambabus manibus tibi persolvenda negaret?
Tu meritis, rectè cui vivida palma locetur:
Quem propter sudet Phœbus: cui gemmea imago
Ducatur: cujus bustum rosa purpureusq;
Exhilarat semper Narcissus: floribus idq; ut
Perpetuis decorent Pallas, Themis, Eusebieq;.

Sed quo feror? cum nullum dubium sit,
esse in hac Academia neminem, qui san-
ctissimæ memoriæ D. ERNESTUM
COTHMAN, cui omnes iusti honores
exhibeantur, dignum esse, non iudicet.
Quod quas ob causas fieri debeat, et si per
se notissimum est; tamen easdem ad po-
steritatem monumentis eorum, qui virtuti
favent, propagari, minimè injustum. Eas ele-
gante oratione prosecutus est ornatissimus
& doctissimus juvenis JOANNES
Dreyer Lemgovia VVestphalus. Ad quem
benignè audiendum, ut Magnificus Dn.
Rector, Patres Academiæ amplissimi, cæ-
teri reverendi, clarissimi, consultissimi,
præ-

præstantissimiq; viri, nobilissima & littera-
tissima studiosa juvenus, tum testificandi
sui in p. d. magnum illum C O T H M A N-
N U M amoris, tum hanc Academiam,
hanc urbem, hunc Ducatum, universam
Rempubl. cum Serenissimis nostris Princi-
pibus præpotentis Dei patrocínio, hac af-
flictissima tempestate, devotis precibus
commendandi ergò, cras hora 9. in majore
Archeio convenire non graventur, reve-
renter & obnixè oro & rogo. P. P. Rostochij
a. d. 20. Maij Anno 1624.

Joannes Simonius M.
Rhetorices P. P.

Oratio funebris.

Itanè ad mortem absentis, Magnifice
Dn. Rector, Viri Reverendi, Consultissimi,
Experientissimi, Clarissimiq, Patres Academia,
Præceptores, Macenates longè venerandi;
Tanq, nobilissimorum ac præstantissimorum Stu-
diosorum lectissima corona, Cives Academia omni amoris gene-
re prosequendi; itanè, inquam, ad mortem absentis, quem ità
in vivis præsentem prosecuti sumus? Magnum juxta ac nobi-
lissimum ex hesternâ vocatione virorum conventum video;
Gratias habeo immortales; video & cathedras subselliaq, lugu-
brem habitum induisse; At utinam, utinam eum ipsum, quem
ingemiscunt, in ore videre possent, id quod antehâc magno cum
applausu ac stupore fieri solitum, nunc tristi memoriâ recordan-
tur. Velim A. & vos mecum scio, id fata voluissent, imò & ni-
hil magis in votis habendum esset; At nunc, quid inter mortales
factum immortalè? quid inter terrestres cælestem? Erat, erat
quo hæc nostra Cathedra, hæc nostra subsellia hujus viri eximiâ
virtute atq, doctrinâ triumphabant; Erat, eheu erat, quo illud
lumen hoc nostrum Lyceum fovebat, radijs suis illustrabat,
splendore totum totum opplebat! Nunc verò ubi ubi? Eheu ere-
ptum, sublaturum ex hæc ærumnarum scholâ miserrimâ, atq, in
cælestem beatissimam Divinam Academiam, in felicissimum
beatorum cætum, cum quibus colloquia eedens mellitissima ater-
no gaudio exultat, translaturum. Non equidem invidemus, sed
nostram sortem, in quam prohi dolor positi, dignis gemitibus su-
spiramus, flemus, deploramus. Quid autem subsellia, quid ca-
the-

B

the-

theatra, quid parietes hoc suo insolito ac pullo habitu? Scilicet
ut Cothmannum magnum suum patronum, dum adhuc in vi-
vis presenti fruereutur, afficere, ut ejus insigni virtuti atq; ad-
miranda doctrina assurgere solita; Ità nunc post mortem ne
beneficiorum memoriã planè excidisse videantur, ejus memo-
riam vestire, ac tristi veste doctorem notare suum fatagunt.
Quid ante aliquot septimanas die 18. April. ad exequias hujus
nostri Herculis, sed à mortis infandâ truculentia prostrati, sit
factum, quæ luctus ac doloris signa nostra Academia eheu mise-
rùm afflicta, Urbs nostra, imò tota Megapolensis regio suo publi-
co conventu ac occurso ediderit, adhuc aera suo fremitu testa-
tur; utq; tantum damnum tam brevi temporis spatio dignè de-
fieri nequit, Academia nostra etiam nunc (id quod sive tacite,
sive aperte vel singulis diebus) ad priores luctus redit, revocat sè
quæ corpore in cinerem posito eòdem memoria gressum torquere
videatur: Exemplo, inquam hodierna esto dies, in quâ, ad lu-
ctum à damno illo haud ævum recuperabili inflicto, animum
revocatum convenimus, subsellia verò suo lugubri indumento
satis manifestè attestantur. Quod autem ego, tam imperitus
inter olores anser hodierni conventus occasionem faciam, mire-
mini, A. iterum atq; iterum miremini, nempe cum tot Viri ex-
cellentissimi, nobilissimi, cum tantâ Studioforum Coronâ, ut
omnis eruditionis, ita eloquentia lymphidissimo nectare affluen-
tissimâ sedeant, ego surgam ab illis virtutibus longè alienissi-
mus, eloquentia quoq; muneris maximè expers: Subeat, subeat
nec in meritò, insignis hujus audacia admiratio, eoq; magis,
quantò major, quantò excellentior fuit ille, in cujus memoriã
assurgere annitor. Verùm causa, quæ me in hanc temeritatem
(ita vocito) erexit, non ea est, quam forsan animo quisquam
imbibat suo, vana persuasio, quasi nimirum aliquid hoc tam illu-
stri loco in prosequendo hujus tanti Viri Encomio, tanto in Am-
plissimo Clarissimorum Virorum confesso, tantâ in florentissi-

mā nobilium Studiosorum frequentia, dignum, quodq; lucem
huic cathedra afferre possit, in medium adducere confidam. ?
Nequaquam. Sive enim loci dignitatem & hanc cathedram,
quam inermis fateor miles ascendit, specto: Est ea à tot annorum
decurijs tot viris fortissimis occupata, ad quarum insignem in
omnium rerum peritiā Virtutem ego vix hiscere ausim, à quo-
rum etiam doctrinā atq; eloquentiā magna haic toti Auditoris
lux affulsit. Sive hunc virorum concessum, quem Amphictio-
num jure appello: Est iste tantus, qui vel Tullium de gradu, ut
ajunt, deicere, vel Demosthenem, Deum illum Græcorum Ora-
torum, deterrere possit. Causa verò, qua mihi primū hanc au-
daciā ingessit est unica Urbs Patria, qua hāc suā primā gloriā
orbata in mæstissimo est luctu. Nempe, corporis humani princi-
pe aliquo sui membro sive laeso, sive abscisso, tota structura mæ-
ret, squallet, languescit: ita illa optimo gnato amisso. Quod
cum viderem, haud fas esse putabam, nos qui ex eadem progna-
ti urbe punctum nostrum non addidisse, tacuisse, nec condolen-
tia signum ostendisse, quippe qui in hoc viro magnum nostram
Macenatem, fulcrum nostra gentis, & ancoram satis firmam
perdidimus. Quare cœpi altius in hunc animum assurgere, nec
tamen confirmata stabat sententia: Cum enim provincie obve-
niebat magnitudo, quam probè probeq; cum meis viribus expen-
debam, pedem retrahere incipiebam, atq; animo nutare, ponde-
rans, quod à Salustio dictum noram: Satius esse silere, quàm pau-
ca de re aliquā, nec illa pro merito ac dignitate istius rei, dixisse.
Tandem verò, ubi diu longèq; in dubitationis fluctibus incertus
haseram, jam jam vela retracturus, ecce Cothmanniaci stem-
matū, qua cum parentibus meis semper intercesserat, consuetu-
do (ut taceam beneficia ab eodem exhibita) sub oculos venit,
meq; fortiter impellit propositum fretum ineundi, quā conspectā
protinus dubitationis fluctus stitère, atq; tum demum animo
confirmatus sum. Erigebat namq; rursus, quod ab alio dictum

7.
memineram: in magnis & voluisse sat est. Quare cum hęc,
ut dici solet, aquā præterfluere constitutum habeam, atq; illud
absq; felici aurā, quam unicē in Auditorum clementiā mihi ste-
tam video, feliciter fieri nequeat: Ad vos etiam Aud. me unicē
converto, vestram incredibilem aequitatem ardentè implorans,
ut me de hoc magno nostro Herōe, in cælestem Patriam jam ante
paucas hebdomades recepto, Viro Consultissimo ERNESTO
COTHMANNO, cujus laudibus tota posteritas vix satia
sit, verba, non quæ debeam, sed quæ possum hac me a balbutie
attingendo, facientem, vestrā, quam appellavi, aequitate adju-
vare, onustam vestro candore sublevare, titubantem atq; la-
bentem erigere velitis. Quod scio eò facietis libentius, quò eun-
dem, cujus gratiā hac velificatio instituta est, in vivis gratio-
rem habuistis.

Atq; ut à vita exordio ipsius oratiunculæ exordium su-
mam, primò omnium Patria, quæ hanc prolem sinu educavit
suo, perlustranda venit. Ea est Westphalia, regio in totā Ger-
maniā, sive situs commoditatem soliq; fertilitatem spectes, exo-
prætissima; sive populi incolarumq; virtutem atq; industriam,
celeberrimas; sive virorū fortium, seu doctrinā præstantium ori-
ginem fecundissima, felicissima, florentissima. De hisce singulis
A. dicerem, de laudibus quas hæc regio præter altarum gentium
sortem habet eximias dicerem: Sed vereor, vereor, inquam, ali-
quis exurgat, me in primò Orationis vestigio increpans: Tu
quis es, qui in tuam ipsius Patriam? an propria laudis buccina
existes? Vereor aliquis Xenophōn veniat, quam sibi quis lau-
dem tribuat, alijs molestissimam obijciens. Hoc vereors. Et licet
honorum habere exempla, Ciceronē, Patriam suam caput or-
bis jactantis, Ovidij, aliorumq; tam modernorum, quàm prisco-
rum, quæ imitari, quibus me tutari optimo jure possem, quia ta-
men hæc res odiosa, nec suspitione caret, timide, si faciam, face-
rem. Si non obesset hæc molestia omnia libentè præterirem,

uni-

unicum modò, quod *Musa* eidem tanquàm genetrici ingenio-
rum fertilissima, tanquàm nutricei prognata proles studiosissima,
honorarium debent, extremis digitis tangerem: Repeterem pri-
mò paulò altius *literarum* memoriam, quippe quæ huic unica
genti gratias agere videntur, per quam à quinq; delapsa scopu-
lis maximam in partem restituta. Cum enim *Cimmerijs* &
plius quàm *Egyptiacis* tenebris *literarum* gloria turpiter im-
mersa esset, nec haberent quo sese rursus erigerent, atq; in lu-
cem tot seculis absconditam redire possent; Tu ditissima *West-*
phalia sinum atq; manum tuam pandebas, *Achillem*, *Hercu-*
lem, *Agamemnonem* insiruens, qui, fascibus quasi in manus
datis, literis hanc optimam operam optimè præsarent. *Rudol-*
phum dico *Agricolam*, *Rudolphum* itidem *Langium*, strenuos
linguarum reparatores, duces *literatorum* celeberrimos, susci-
tabas; *Adornabas* insuper tertium *Alexandrum* *Hegium*, qui
schola *Daventriensi* per triginta annos præfectus è discipli-
nâ suâ, tanquam ex equo *Trojano*, innumeros *Heroës*, *Musa-*
rum propugnatores acerrimos, emittebat, inter quos haud ex-
tremi commatis erant: *Erasmus* *Roterodamus*, *Johannes* *Mur-*
mellius, *Hermannus* *Buschius*, & *Timannus* *Camenerus*, viri
de optimis artibus ac linguis optimè meriti. Hisce tribus (alios
infinitos lubens taceo) *Westphalia* viris quid quæso, vos *A.* com-
pello, artes ac linguas debere arbitramini? Non potestis, scio,
quin uno ore omnes acclametis: *Aeternam* & *memoriam* &
gratiam. Progredere insuper ad nostram atatem, *Westphalia*
ingeniosissimam prolem in conspectum darem: Nam quis non
audivit magnum illud *Buxtorphij* nomen, quod *Hebraica* lin-
gua ei impertijt gloria, per omne ævum venerandum? Atq; illud
decus tu *Westphalia* ex urbe *Alensi* produxisti. Quis non vidit
caeruleo fava cursu subvectam virum, *Themidos* magnum
Antistitem, *Johannem* *Göddam*? Atq; istum tu *Westphalia*
ex urbe *Suerten*si progengerasti. Ad cujus aures non pervenis

6
Henrici Boceri fama, itidem ex Themidos gloria excitata?
Atq; hunc tu Westphalia ex urbe Salcattenâ exurgere voluisti.
Quis non accepit, vel suis oculis vidit, quod honoris Diadema
sacra Musa Johanni Gisenio imposuerit, quo viro nova Ernestina
Academia caput attollit? Atq; istud sydus tu eadem. Sed nolo
Aud. sunt in oculis, sunt in conspectu omnium hæc Westphalia
lumina, memorare, ut dixi, meum non est, & stultitia, stulti-
tia esset si aggrederer: Quæ regio velut Tagus & Ganges pre-
ciosissimas gemmas pleno sinu (non ex me loquor, habeo testes
satis fortes) emittit, & in omnes terra oras, omnes præsertim
Germania, dixerim totius Europa, Academiæ, hoc suo decore,
pulcerrimè expoliens, transmittit: Adeo ut dicere non dubi-
tarem, si Germana Academia sese movere possent, huic ingenio-
rum genetrici assurrectum ire, (submissuq; claritatis fascibus à
Westphaliâ magnâ ex parte accensis veneraturas; Si vocem
edere possent Salve acclamaturas. Hoc, Aud. asserere non dubi-
tarem, quid? & nostrum Rosetum mihi succineret, quod ex no-
minico hujus regionis nominatu exultare videtur, atq; ut sum-
ma sua Lumina, unicum Theologico choro, magnum nimirum
Theologia Aristotetem, Virum Johannem Affelmannum, qui
Susato urbi Westphalia haud postrema originè ascribit; Alii tibi
Amplis. Juridico confessui, magnum nim. Themidos Achillem
hunc nostrum Cothmannum, qui Lemgovia nativitatem de-
bet, erepta luget, viros nullo ævo recuperandos, viros cedro di-
gnos; ita quoq; de relictis, quos adhuc de eadem gente complexu
suo fovet, gaudet, sibi gratulatur, atq; tacito plausu triumphat.
Atq; in hunc campum, A. si me dare vellem, hortos, in quibus
istiusmodi furculi foventur, ut scholas & Gymnasia Westpha-
lica instructissima, paulò diligentius perlustrarem, in cujus
gloria participationè hæc regio nullâ aliam admittit. Sed ut nec
tutus mihi, ita nimis ô nimis amplus campus: Quorsum enim sè
ad Caroli magni ætatem expatiare vellemus, qui primum Colle-
gium

7
giam, primum habitaculum Musis Osnaburgae in Westphaliâ
extruxit? Quorsum si Corbejense Collegium, quod idem Ca-
rolus in eadem regione Gratijs dicavit, perlustrare animus esset?
in quo, ut aeternum Musis domicilium, ita librorum quoq; aeternam
custodiam, instructissimo Bibliotheca thesauro, extare vo-
luit: Quod aeternitatis custodiam, nisi à Carolo Musis relictum
esset, nunc miserum se mutilatas deslere cogerentur. Quorsum,
inquam, si haec & alia, ut Monasteriense & Padebornense, lite-
rarum sacris consecrata templa contemplari vellemus? Nempe
erant tum temporis illa Monasteria lautissima Musarum domi-
cilia, ubi artes & lingua suavissimo complexu conquiescebant,
quae literarum gloria per aliquot secula sopita, jam in scholis ac
Gymnasijs Westphalicis è cinere rursus excitata videtur. At
quid ago? pedem libenter retraho, campus nimis est vagus,
tum, ut dixi, nec mihi tutus: Penes alios sit iudicium, quibus
hujus gentis fama non ignota: Factum illud abundantissimè à
Davide Chytrao, viro olim hujus Academia integerrimo; fa-
ctum itidem ab Hoffmanno, qui hanc gentem ab invidia spicu-
lis, quibus obnoxia erat, quàm optimè vindicavit. Ego si illam
licentiam mihi sumerem, facerem de hoc loco, non, quod aliquid
prærogativa præ cæteris regionibus eidem attribuere velim:
absit, sed propterea, ne quis ex silentio Patria hunc nostram
Cotthmannum suspectum haberet, Arcadiam & Bœotiam po-
tius, quàm ingenuum natale solum attribuens. Id quod Ana-
charsi Viro Græcarum disciplinarum instructissimo factum me-
minit Laërtius, qui cum ab alijs calumnia telis liber esset, nec
ullâ iniuri notâ posset, exprobrata ei est Patria Scythia, & qui-
dem ab homine, qui, licet Atticâ natus, ipse tamen barbaris &
Scythicis moribus imbutus erat. Sed, ut sapius dixi, & adhuc
dico, mihi hoc vindicare nolo. Proximam Patriam Heroï no-
stro Urbem Lemgoviam paulò superius ascriptimus, urbem in-
ter Westphaliæ celeberrimas urbes haud infamam, sitam in me-

dio Lippiaci floridissimi Comitatus Viridario. Dixeris fato ita
obtigisse: Sub Lippiacâ Rosâ hic noster & Themidos flos sur-
rexit; sub Varnianâ Rosâ accidit: Dixeris divinitus ita dire-
ctum, sub Lippiacâ Rosâ primum incrementum sumpsit; sub
Varniacâ verò suas vires accepit, exeruit, atq; in omnes terra-
rum partes odoris fragrantia sese propagavit. Nec nunc de hu-
jus Comitatus, de hujus urbis præ eminentiâ, quippe quorum fa-
ma non in obscuro est, dicam; Non adducam virorum quos
sustulere præstantiam, non fortitudinem in utrâq; & Artis &
Martis palestrâ insignem: De hisce omnibus, quæ eximia &
alto præconio digna, Patria nostra, qui eandem cum Cothman-
no communem habemus, instillaret, de hisce, inquam, omnibus
ne verbum, cum ob superius datam rationem, tum quia verbis
non opus est, ubi rerum testimonia adsunt. Succedant potius
Parentes atq; Prosapia hujus Hectoris, qui illud suo exemplo sa-
tis manifestè demonstratum dabunt. Parentes primum in sce-
nam voco: Eugè, illi non de plebejâ & servili familiâ, sed con-
sulari dignitate præstantes. Patre natus est Diderico Coth-
manno, Consule Lemgovienſis Reip. longè meritiſſimo, Viro
ſpectata virtutis atq; industriæ, Viro fidei atq; integritatis inte-
gerrima, id quod cumulatiſſimè erga prædictam Remp. proba-
tum fecit: Matre verò Catharinâ Grothens ex clarissimâ
Grothensiorum familiâ oriundâ, Matronâ, ut antiqua prosapia,
itâ antiqua virtutis, probitatis, castitatis; Atq; ea Diderici
Grothens/Consulis ejusdem Reip. non minus spectatiſſimi, filia,
atq; ea Alexandri Grothens/ Viri itidem de Consulari sede
longè ſuſpiciendi, neptis. Date veniam, vos magni nostri magni
Parentes, tuq; Ave honorande, date, rogo, veniam vestra egre-
gia facinora, vestra merita atq; beneficia, Lemgovienſi Reip.
magno cumulo præstita, hac vice ſilentij velo obtegiſſe; unicum
autem, nimirum Proavi Alexandri Grothens/ aternitate di-
gnum facinus hoc loco liceat meminisse, quod puriori Religioni
est

est tributum, quæ cum à maculis, quibus infecta tota tota erat
repurgari ceperat, atq; in Germania præcipuis suggestis candi-
dior resplendere ac sonare: Lemgoviensis verò Resp. hanc puri-
tatem agnovisset, nec agnitam acceptasset? Quin hic nostrî
Proavus Alexander, ut caput erat Reip. se ducem obijcit, se in-
flauratorem primum, inquinamentû, Ecclesie summis corru-
ptelis, omnibus excussis ostendit, nihilq; quò hanc puram Ec-
clesia etiam Lemgoviensî faciem restituat, intermittit. Tuos
beatissimos manes, Alexander, compello, quid non sudasti, quos
non labores, quas curas non subijisti, quò hanc pacem, tot secularis
absconditam atq; nigrâ obtectam nube, nube discussâ, in tuam,
quam regebus, cujus salutem tam anxie moliebaris, Kemp. in-
tegram introduceres? quid, inquam, intentatum reliquisti,
hoc pulcherrimum institutum pulcherrimè promovendi? At ubi
tui labores? An arena semina? Ecce messe adhuc fruitur
posteritas, Deus, Deum det æternum. Sed quid hujus unius Viri
unicum factum prædico? quid non totam profapiam, ut ab ali-
quot seculis; ita adhuicdum, Patriâ atq; Consulari digni-
tate coruscem, in vero suo vultu introduco? quid non proavum,
abavum, atavum Cothmannos (ut taceam superiores) illum
Consulari; hos Consulari simul & militari virtute insigniter
splendidos conspiciendos præbeo? quorum huic Nostrî atavo
eximia gloria vel monumenta erexit. Plutarchus Charonen-
sium Philosophorum princeps, nobiliores cæteris censebat, quo-
rum opes à longinquo generis primordio repetantur, aut quorum
parentes longo intervallo boni fuerint, quàm ij qui propius ab-
sint à nobilitatis suæ principio: Eandem, sic me Deus, nobilita-
tem huic nostro Cothmanno conciliarem, si nobilita Majorum
facta à prima stemmatis origine pertexere vacaret, sed dies po-
tius deficeret: Exstant ea apud Lemgoviensem Kemp. quæ isto-
rum & factorum & beneficiorum meritorumq; locuples est te-
stis, exstant, & æternâ memoriâ exstabunt, Vos, A. hunc no-

C

strum

10
stram Cothimannum à profapia speculâ contemplamini, vide-
te ab utriusq; parentis & matris & patris parte quàm splen-
deat, vulgarem nobilitatem longè vincens. Quid? Annon in-
cunabula spem haud obscuram futura praestantia pollicita sunt?
Ita sunt, nempe fortes fortibus creari solent, nec imbellem pro-
generant Aquila Columbam. Felicem, ter & amplius felicem,
qui talibus natus parentibus, tali profapia oriundus, à quâ non
modò lucem & gloriâ, sed & ad gloriâ plana habeat vesti-
gia, quâ ad summa ejusdem fastigia & invitare & plano gradu
perducere possint! Sed instat noster Cothimannus, meq; tacitè à
parentibus ad sese vocat, insusurrans illud Aristotelis: Non
referre quâ in Patriâ, aut quibus quisquam natus parentibus,
sed quibus dignus sit; haud conveniens sibi arbitrans, ab ijs qui-
bus plus datum, quàm acceptum gloriâ ferret, gloriâ mutua-
re suam. Libenter audiam, Vir, qui nunc in caelestibus agis, li-
benter te audiam, modò prius parentum tuorum in educando te
filio sollicitam curam tribus verbis liceat indicasse. Parens
enim ut insignis erat prudentia, quanti inter sit, quomodo quis sit
educandus optimè calluit, novit, ut expertissimus Reip. admini-
strator, quantum Lycurgi Lacædemoniorum legislatoris de edu-
catione valeat praeceptio, quantum ad liberorum, quantum ad
Civitatis adificationem faciat, tam expertum, quàm quod ex-
pertissimum habuit, qui illud duobus catulis ab eadem matre su-
sceptis, sed diversimodè institutis vivâ imagine suis civibus
adumbravit: unde nec satis putavit ad educationem indolem à
parentibus instam, sed vel maximè fideli institutoris manû
opus esse, quâ quasi spiritus quodam isthac scintilla, adhuc tan-
quam in cinere sopita latitans, accenderetur. Erat namq; pa-
rentum optimum de optimo gnato consilium, quod Socrates Grae-
corum sapientum sapientissimus dicere solitus: Optimè natis
ingenusq; potissimum rectam institutionem adhibendam; idem
enim in hiscè usu venire, quod in equis, quorum qui indolis ge-
nero-

Plutarchus
Lycurgi
30. 31.

nero-

nerosioris, si statim à primis annis rectè instituantur, egregij, & ad omnem usum accommodatissimi evadant; sin justò laxius frenum detur, effrenati, intractabiles, & ad nullum usum idonei. Quod probè probeq; liberorum studiosissimi parentes edocti, illud munus communi, & pater & mater, sollicitaq; curâ arripuerunt, arreptum unicè egerunt, primopietatis ac virtutis semine ipsa incanabula pulchrè conferentes, quo progerminante institutoris serala gnatum subjecere, scholaq; ac studijs manciparunt: Sicut namq; parentes ipsum corpus effigiarunt; ità mentis ut accederet efformator necesse erat. Non dicam jam, quid huic institutioni, ut eò fidelior esset impensum, qui sumptus à parentibus facti, quomodo nulli rei, ad incrementum studiorum facienti, parsum non dicam, quod ij, qui eadem fidelitate filios Musarum sacris initiandos tradunt, experiuntur. O paternum parentum in filium animum, quem tali animo educarunt! Scimus quid homo sine literis, quod corpus sine pectore, nec hominis nomine, sed monstrum hominis & Arcadicum pecus appellandus. Vestrum, Par: institutum laudo, qui hunc vestrum non leviter, ut canis à Nilo, quod dici solet, hoc fonte aspersum, sed totum, non sine magno sumptuum dispendio, Phæbo devotum voluistis. Credo equidem, nec vanà fallor opinione, si de mente ominari licet hac fuit: Aut Miles, aut Orator. Indicio mihi certissimo est animi vestri generositas, Romanam illam sapiens, qui hunc Canonem juventuti proponere soliti, ad quem, velut ad amissum, omnes vitæ actiones dirigere cogebantur; sin minus Romanis finibus, ut inutilia pondera, eijciebantur. Atq; huic optimo parentum instituto optimus filius optimè conveniens, viam sibi propositam anxio gradu calcavit, eò unicè cogitationes intendens, qui parentum voto ex æquo respondere posset; id quod in scholâ Patriâ, ut fructuosissimo juventutis viridario, spe futurae fragis, vel in ipsâ herbâ, maximâ progerminante, satis uberrimè prodidit, prodidit idq; non obscuro

signo, ut si unquam Socrates post Theopompum, discipulum, ad
 cuius institutionem freno opus habuerit, habuit, ad hunc, non
 dubitem, habuisse. Usq; adeo namq; verum est, quod dici solet:
 Ubi ignis, ibi celari non potest: Usq; adeo usu comprobatum veri
 verbum: Urit maturè, quod vult urtica manere. Quod si un-
 quam in aliquo veritas comprobavit, in hoc vel maximè: imò
 & obsegnavit. Et qui aliter? Quem primùm ipsa indoles quasi
 accendebat, illa enim cum emicare incipiebat, in obscuro caeco
 obiecta velo jacere non poterat, sed velut gemma preciosissima,
 velut fax in eminentissimâ posita speculâ elucebat. Huic post-
 modum ipsius profapia accedebat contemplatio, qua indolem
 hanc e latibulis quasi protraherebat, protractam ad altissima
 quaq; provocabat, instigabat. Eâ namq; contemplatione subortâ,
 quis dubitet Cothmannum secum ita cogitasse: Splendido loco
 natus es, splendidos nactus parentes, aves, proavos, abavos, ata-
 vos &c. in omni virtutis genere excellentissimos, qui nihil un-
 quam, quâ se humi tollerent, famam, gloriam posteritati consecra-
 rent, intermisere. Tu quid agas? an compressis sedeas mani-
 bus? Quid? Indolem habes: ingenium habes, nihil restat,
 cum Deo manum move, inq; id unum unicè incumbere, qui non
 tantum partem à Majoribus gloriam tueri, sed eandem augere
 atq; finibus amplificare possis. Annon verò A. hasce cogitationes
 noster Cothmannus fovit, cum tam anxio & sollicito gradu hoc
 juventutis suae stadium percurreret? O generosum juvenis ani-
 mum, qui in ipsâ juventutis herbâ statim effloruit! Et hoc
 etiam indè patescit, quod cum aliquod adultior factus, iudicio
 paulò confirmator, patrio solo diutius adhaerere non potuit:
 nam quod Bœoticam redolet ignaviam sua terra semper affixum
 esse, generosa verò indoles cælum semper motu gaudens, certoq;
 loco stare nesciens, imitatur. In nostro Cothmanno eadem animi
 virtus: Petit ex Patrij soli carcere sese dimitti, ac liberum ad
 peregrinas oras abeundi spatium. Quid ageret parens, hanc
 istius

13.
filius indolis filium trahentis probe conscius? retrahere non poterat, ne tam honesto proposito viam obstrueret. Petitioni itaque morem gerens pater (matre etiam tum orbatu erat) voti filium damnavit, atque ad Dusseldorpiam tum temporis florentissimum Gymnasium a se dimisit, ubi telam artium & linguarum, in scholastico absolvendam curriculo, in patrio vero Gymnasio feliciter inceptam, plenarie pertexit; quam cum laude, quo cum successu, quisque, qui indolem ejus modo inspectam habet, ex se rationem facere potest. Habetis, A. hunc Nostrum in trivialibus accrescentem viretis; Nunc in Universalibus vernantem & verè florentem videamus. Quo artium ac linguarum decore quam pulcherrimè vestitus, Academiarum quoque copiam desideravit, per quæ vestigia ad propositum fastigium pervenire possit. Parens itidem, ut nunquam currenti obesse voluit, sumptibus honestis abiturientis vela promovit, ad Academiæ, Juliam primam, deinde Marpurgensem, aliasque Germaniæ celeberrimas, tanquam ad artium tam superiorum, quam inferiorum emporia ac mercaturas, filium ablegans, quarum Musas non unam, sed ambas, quod ajunt, manibus tractavit, non à limine salutavit, sed toto complexu fovit ac amplexus est. Musas dico, sed quasnam? sacra Themidos, inquam, naturam ita arcanis suis stimulis instigante parente quoque, indolem filij probante, approbante. Ausim dicere, ipsam justitiam naturam ita aurigatam fuisse, justitiam justitiam hunc in naturam ignem excitasse dicere ausim. Nec abs re: Hac enim, velut ex altà speculâ, exurgentes in suo equore fluctus prospiciens, hunc, ut futurum nautam, periculis, excitavit, eique clavum quasi in manus dedit. Cui Natura ductui curam addidit sociam, quæ duæ sub uno conjunctæ iugo, optimum constituunt remigium, in quo optimam & felicem navigationem faciunt. Sed hæc omnia non nisi Pietatis firmissimâ ancorâ, divinâ imploratâ luce, firmissimè positâ, quæ sine quid hæc nostra in studijs peregrinatio sit ex fontibus Israël.

hīs optimè hauserat; nempe quod Scaliger ait, perpetua aberratio: Quā innixus vela quidem ventus permisit, sed quanto cum labore, quanto cum sudore illam, quam paulò ante nominavi, studiorum curam promoverit, fors illi, qui in hoc vastissimo juris aequore velificantur, melius agnoscent, nobis inexpertis per nubem à posteriori vidisse, & ex anguibus leonem agnovisse sufficiat. Sin Cothmannus ipse ex hoc loco verba faceret, plenius plantisq; exantlatos labores exponeret, edoceret, nihil dubito, suos sectatores, quàm omni in re post pietatem labori litandum; imò & indice quasi digito, quomodo periculissimi sinus enavigandi, ostenderet. Quā in parte nec sibi, cum hoc fretum scinderet, quicquam defuit, ductoribus Viris Magnificis ac Consulibus. Nicolao Vigelio, Valentino Forstero, Regnero Sixtino, alijsq; haud imi subsellij mystis quàm plurimis, quorum ductu felicissimè remum duxit. Nolo hic praedictorum virorum commendationem suscipere, nolo illorum famam meo encomio suffultire, utpotè qua per se satis constat ac subsistit; Felicem potius nostram Cothmannum praedico, quod eā etate, quā horum virorum ductu frui potuit, in hoc Oceano versatus sit. Atq; hanc felicitatem, ut benè, non minùs ac Alexander Magnus de Aristotele sibi gratans, agnovit; ità etiam benè manibus, quod ajunt, admotis sibi locandam censuit. Factum, transactum; Et si non aliundè, ex eventu saltem, fructum pleno sinu attestante, satùs forte indicium sumere licet. Quid n. Deo ità industriam adjuvante manus tandem non effecèrunt? effecerunt (Magnifici Juridici ordinis Decani verba, ex programme super hunc virum publico, mutuo) effecerunt, inquam, ut ante tempus & atatem mystis primoribus accenseretur. O eximium industriae decus, quod, sibi quasi proprium, hoc nostrum decus vix ulli communicat! Sed altius inquiramus, nondum hīs terminis ejus industria substitit, pro generosa suā indole ità ratiocinans: Aut vates, aut pereas. Tanto virtutis non ornamento
modò,

modo, sed monumento, in praedictis Academijs manu dextra extracto, inde sublatis ancoris, ceu divino instinctu numine, patre quoque utrovique oculo annuente, in hanc animam Rosurbinam studia sua transponit. O diem felicem & faustum huic Academiae, quo hanc Aquilam ad sese advolantem apud sese divertentem vidit! Aquila advolatus faustus judicatur; quidni omnia fausta secum attulerit? Scilicet Lippiaca Rosa ad Megalburgicum Rosetum: Supra memini, & adhuc stat sententia, sub Lippiaca Rosa natus, sub Lippiaca educatus erat; in Megalburgico Roseto radices agere, vires exere, quid? Megalburgicam fragrantiam suam totum imbueret, flore exornare, fecunditate excolere debuit, fato, certus sum, ita destinatus. Quid animi erat, tu nobile Rosurbinum, anne tacito, hoc viso hospite, gaudio perfundebaris? Anne blandam advententem excipiebas? Varniades tuas Athenas facturo anne acclamabas? Sic est: Quis daret omnia Salve, Salve personasse: Salve cives exoptatissime, Salve future Professor, future Syndice desideratissime, Salve inclita Megalburgica domus Consiliarie, Salve Cancellarie venerande, te nostra pulpita, nostra subsellia diu expectarunt, suspirarunt. Atque hac futura felicitas statim in ipso adventu limine sese prodidit, aperto namque penuario, omnibus jurisprudentiae aromatibus refertissimo, tantam statim fragrantiam sparsit, ut ad ejus nominis odorem studiosi (Rursus verba Clariss. Decani citro) non secus ac muscae agminatim convolarent: Nimirum proba merx; ut dici solet, facile emptorem allicit, nec vino vendibili haderam suspensam opus est. Tantam enim industriam, tantam cum laude suis Collegijs praesuit, tantam cum luce informavit, ut innumeros Themidi alumnos, filios, inquam, excitaret, innumeros Aularum & Curiarum milites, herces, inquam, ac Heliores manu quae effingeret, formaret, adornaret. Aulas, Academijs, Curias obtestor: Agnoscunt, & hodiernum agnoscunt illud multi haud ex trivio viri, qui felicitatem suam in admini-

stran-

Grandâ Rep. in regendû principum consilijs, docendoq; in Aca-
demijs, hujus nostri Cothmanni Collegijs maximam in partem
ascribant, ac debere sese aeternam pro tantû beneficijs & me-
moriâ & gratiam literis subinde missa adamantyno stylo atte-
stantur. In promptu res est, A. quid ulteriora quærimus testi-
monia? Unum adhuc superest, publicum, quod alma hac Aca-
demia suo calculo approbavit, manu confirmavit, sigillo, ut in-
dubitato fidei symbolo, obsignavit; Atq; illud laurea, atq; illud
Doctore Diadema, ei ab Ampliss. & Consultiss. Viro Hen-
rico Camerario, juris Professore, & tum temporis Decano di-
gnissimo impostum. Sic, sic, Aud. tandem triumphis Ita Mu-
se suos coronare solent. Felices verò qui ad hoc aureum vellus
aspirant, feliciores, qui attingunt, longè felicissimi qui abspor-
tant! Ecce tibi hunc Nostrum; aspiravit, idq; toto pectore, vi-
dimus; attingit, idq; dextero Hercule, audivimus; absporravit
nunc lustramus, idq; dignâ cum laurea. O felicem, ô felicissi-
mum! Sic juvabat Jovis filium sive Herculem surrexisse, &
sopito Dracone, omnibusq; molestijs ac impedimentis forti manu
exuperatis, aurea μῆλα, seu pramium tantû molestijs dignum,
abstulisse. Herculi, Aud., præter ablatum pramium adhuc
columnæ erigebantur, aeternæ istiusmodi facti præcones; Nostro
Herculi quæ aeternitatis monumenta ulterius apparatus, consta-
bit, ejus vitam atq; facta honorumq; gradus si paulò alius de-
duxerimus. Hâc itâ redimitus laureâ Wittebergenfes in super
Musas salutare placuit, ubi, cum ventum, dignè, ut par erat, à
notæ exceptus, vixitq; in magnâ & amicorâ & Mæcenatû
affluentia, (virtus enim ubiq; suos favitores, suos patronos in-
venit) in tantâ tam egregie virtutis ac eruditionis admiran-
tium, imò & acclamantium copiâ, ut in ore atq; oculis omnium
positus, velut Aquila, ut ajunt, in nubibus habitus fuerit: ve-
rùm quia supra diximus hanc Rosam Megalburgico Roseto fa-
so quasi destinatam fuisse, occulto quoq; factorum instinctu ad
hujus

hunc nostrum Varniacum portum, velut nativum sui, plenis
velis rursus appulit; quanto cum Studioforum, etiam Juris Can-
didatorum, ejus doctrinam avidè expectantium, ab ore ejus in-
star liberorum à parentibus pendentium, applausu, quanto cum
Professorum, eum ut filium & fratrem (publicum Academiae
testimonium testor) colentium, voto, dicere non possum: Ubi ut
Academia hunc Themidos Alumnum sibi devinctum servaret,
splendidi cum amplissima Heinianna familia contracti matrimo-
nij vinculo, dicam, an decorarunt potius, quàm astrinxerunt?
Longum foret si connubiale hoc decus, ei tum temporis datum,
lineis suis describere vellem, longum si flores, qui hunc statum
eximie ornare solent, in ipso autem omnes enituere, suis colori-
bus depingere, si in educandis liberis adhibitam fidelitatem vi-
vè imagine exprimere vellem. De educatione quidem virum,
in unico, qui adhuc superest, filio, exemplar habemus, paterna
simulacra vel in fronte ostentans; Reliquum totum conjugij
actum, cum quia in publicis deliniatus programmatibus, tum
quia temporis angustiis, quibus conclusus, finibus à tam latè
divagatione retrahor, attingere supersedeo. Ad honorum & offi-
cij amplissimos, in quos collocatus gradus, gradu facio, quibus
prohè inspectis atq; perspectis non possumus, quin Seneca, virtu-
tem hominem extollere, & supra astra mortales collocare, di-
centi subscribamus, imò non possumus, quin exclamemus: O
virtus, quibus non beneficijs atq; dignitatibus favitores tuos
afficere, quibus non munijs cultores tuos praeficere soles! In no-
stro Cothmanno virtus domicilium acceperat; At latuisse eum
commiserit, nec in conspectum hominum, atq; oculos protraxis-
se? Quin excitat Hercles, oculos ijs aperit, tantum tam cla-
rum lumen ut videant, videant & visum splendore suo agno-
scant. Respice ad Illustriss. ac Celsiss. Principem Huldericum,
Ducem Megapolensem pia memoria laudatissimum; Ille
Cothmanniaca virtutis magis magisq; effulgentis spectator
D
ille

ille explorator, ille promotor adest, Cothmannum primùm Con-
silijs, tum iudicio Provinciali, deniq; Consistorio Ecclesiastico
Assessorem deligens. Euge tria munia utring; splendida & Viro
prudenti digna, quibus noster Cothmannus veluti aureis insi-
gnibus, veluti vestibus preciosissimis, auro atq; gemmis splen-
dentibus, indutus est. Nihil dicerem, de virtutis in hoc Viro
praeminentiâ, si unum aliquod insigne ei datum; Nihil de sin-
gulari, quâ emicuisse necesse est prudentiâ, si non trium ei na-
vium (ut itâ loqui liceat) gubernaculum, & quidem uno tempore,
commissum esset. Quam provinciâ tamen, cuius pondere vel
Hercules aliquis obgravatus succubisset, adeò masculè obje-
t, adeò feliciter divinâ adjutus gratiâ sustinuit, ut omnes tres
naves sibi demandatas, non modò feliciter gubernaverit, h. e.
spei atq; expectationi de se conceptâ dignè responderit, sed &
navibus in portu collocatis onera istarum educendo vicerit, sed
longo intervallo exuperârit. Grandes verò lacertos tantis mo-
libus, tantis oneribus sustinendis! At noster Heros sustinuit: O
Achilleas vires! Videbat hoc oculatissimus Princeps cum ad
solem hunc solem vocaret, videbat has vires cum tanta ejus hu-
meris moles imponeret, in procurandis rebus dexteritatem, feli-
citatem, fidelitatem, omniaq; prudentiâ expressissima impressa
habere vestigia, videbat: At videbat, imò & grato animo re-
ponebat, benè merita suo precio expendendo, expensa suo sænore
exolvendo. Cujus exemplo, Huldarico ex hac vita Anno 1603.
excedente, successor ejusdem Dux Carolus permotus, hac Coth-
manno à prædecessore collata insignia non modò non exiit, sed
confirmavit, stabilivit; Nec hoc solùm, sed moribundus com-
mendavit eum suo successor, Reverendis. Præcellissimoq; Prin-
cipi ac Domino, Dn. Johan. Alberto; monens hanc, ut optimè
meritam Consiliarium, de sanis concilijs nunquam amitten-
dum. Quid est si non hoc est Conciliorum curam habere? si
non hoc est gratum erga benè meritos animum exercere? Quid
causa.

causa erat Celsiss. Princeps, cum pro hoc tuo Consiliario ita intercedebas? annon satis erat te eundem digno loco fovisse, sed præterea alijs commendare voluisti? Scilicet latius bene merendi fores pandere volebas, gratitudinis verò de bene meritis fontes haud avùm occludi, ne instabili tuo cadete corpore regimine ad posteròs devoluto illorum simul memoria interiret. Animum & conciliùm de Consiliario principe dignum! Audivit Celsiss. Princeps Illustriss. Patruì magni consiliùm, audivit, obsecundavit; talemq; re & factò invenit, ut cum Carolo Anno 1610. defunctò Imperij capesseret gubernaculum, eum non Consiliarij nudo, sed Cancellarij sublimi munere dignandum censuerit: At dignandum? dignum potiùs protrahendum elevandum dixissem, neq; enim tam cupidus, quàm invitus tantam dignitatem assumpsit. Duo hìc non possum non mirari: Et Rev. magnanimo- rumq; Principum in eligendo Consiliario providentiam; Et Consiliarij, quam exhibuisse necesse est, fidelitatem. Ex providentiã quidem, in eligendo electòq; conservando Consiliario, principum eximiam virtutem vereq; principem licet agnoscere: Sciebant namq; quid regna, quid urbes absq; Consiliario, nempe quod adificia absq; fundamento. Imitabantur hãc in re peritiores architectos, qui sublimioribus columnis firmiores bases, quò ingentium adificiorum pondera sustinere valeant, substernere solent; Idem non minus principibus necessarium videbant, qui quò majoribus sufferendis oneribus nati, eò Consiliarios adhibere præstantiores opus habeant, quibus haud aliter quàm stabili fundamento innitantur. Credo equidem, Aud., Fridericum Furium hunc Principibus nostris animum ingessisse: Non minus pane, dicitans, principi opus esse, ac Consiliarijs. Credo adfuisse enim, & hoc suum instillasse: Primùm iudicium (itã verba sunt) quod de Principis virtute sit, ex habilitate Consiliariorum sumitur: Nam si sint prudentes atq; idonei, Princeps prudens creditor, ut qui perspiciat quales idonei ac apti, & ijdem

commodo in officio ac fide retinendi sint. Sed si tales non inveniantur, nec aliqua principis prudentia existimatio esse potest, quandoquidem in re principali errat, qui autem in eâ delinquit, etiam in alijs erret necesse est: Nam quemadmodum, si scaturigo fontis corrupta sit, aqua omnis qua inde fluit necessariò quoq; depravata est; sic sacro consilio malè constituto universam gubernationem errore duci oportet. Hoc A. ipsum Eurium Rever. Principibus, cum de acquirendo retinendoq; Consiliario tam solliciti erant, indidisse puto. Sed quid Eurium moror: Habebant sacram scripturam ducem, habebant Davidem Regem felicem predicantem, qui animum ad Consiliarium converterit: Ecclesiasticum quoq; Consiliarium singulare Dei donum reputantem. Habebant insuper omnium Cordatorum Principum exemplum, qui ut fretum suum secundis velis enavigarent, id uni è spectarunt, qui quàm firmissimâ Consiliariorum ancorâ firmati essent. Exempla sub oculos ponere supersedeo, sunt ea in promptu omnibus, quibus orbis illa lumina sub oculis. Veneror modò tam eximiam Principum in eligendo Consiliario Cancellario providentiam: Juppiter, ut ferant, Aquilam altissimi volatus avem delegit, sibi ut fulmina porrigeret; Idem de nostris dixerim Principibus, qui ut Imperij sui potentiam exercere possent, hanc sibi Aquilam, ut sublimem in terris Avem, fulminum porrectorem, in administrandis scilicet salutaribus consilijs, adjunxerunt. Sed quid per ænigmata? Agamemnon non nisi Nestores amabat; sic illi non nisi longo rerum usu peritissimos, unde & hunc, non ut Consiliarium & Cancellarium, sed ut Patrem semper coluerunt. Beneficia in hunc Nestorem plenâ manu effusa taceo, taceo merita quàm aquâ semper lance ponderata, ex quo tanquàm ex speculo singularem Principum affectum, quo hunc suum persecuti fuerunt, cognoscere liceret, sed, ut dixi, taceo, norunt omnes, qui hunc Nestorem huic Agamemnoni non inviderunt. Constat, constat illud, si non aliudè, vel ex hoc solo, quod in

EXIRE.

extremo vite actu, cum alijs modis optimus Princeps ardentem
erga Cancellarium affectum proderet non posset, pharmacothe-
cam suam apertam voluerit, ex quâ, velut ex Arabia divites
penu medicamenta preciosissima agro decumbenti ministraren-
tur. O Principis erga Cancellarium affectum! Subeat nunc
quog; ipsius Cancellarij admiratio, qui tanto honore, tanto
itidem amore dignus iudicatus. Et quidem si honoris sive mu-
neris sublimitatem spectamus, meritò huic nostro Cothmanno
de hoc titulo gratulamur, meritò eum suspicimus ac venera-
mur; Scimus namq; quantâ hujus muneris dignitas, cum ut
Philosophus ait: τὸ βελύκεσθαι τὰν ψεῖ τὰν ἀνθρώπων θεῶν ἰσὶ:
Consiliari omnium rerum inter homines sit divinisimum. Certè
divinisimum! Noster verò Consiliarius Consiliariorum, dum
vivebat, caput ferè erat. Video in stuporem hoc audito nomine
auditores se convertere, video haud vulgarem ex commemora-
tione hujus tam divini muneris huic Auditorio lucem exoriri;
nec fallar, si ipsos parietes debitam nostro Cancellario reveren-
tiam contestari dicam. Sin verò ex Principum, quò suum Con-
siliarium ac Cancellarium semper dignati sunt, amore iudicium
faciamus, non possumus quin eximiam simul, quâ eluxisse,
alijsq; praluxisse necesse est, virtutem suspiciamus. Quorsum
enim illa omnia? tam impensè, tam constanter Cothmannum
amatum, & de manu, quod ajunt, in manum? Romani supe-
riori Africano, propter egregias virtutes atq; meritò Resp. pra-
stita, continuum per omnes vita annos Consulatum, perpe-
tuamq; dictaturam tribuere volebant; Idem Cothmanno nostro
in Conslijs tributum, quis non videt? Causam istius quis non
eandem pronunciet? Faciebant illud in provinciam merito, fa-
ciebant dotes quibus pra omnibus dotatus, ditatus erat, quibus
tanquam Cupressus inter viburna eminebat. Dotes dico: Quic-
quid enim omnes unquam Consiliarios Cancellarios commen-
daverat, quicquid sigillatim omnibus natura sigillatim imper-

stierat, illud omne in unâ Cothmannianâ facie videre erat integrum. In considerandis atq; judicandis rebus prudentiam inspicias: Paria hoc cum facientem invenies neminem, ut quod Julius Caesar de hostibus suis in ore frequenter habuisse fertur: veni, vidi, vici; Illud de Cothmannianis non incommodè negotijs dixerim: Quàm primùm ad ejus manus venerunt, quàm primùm vidit, vicit, h. e. feliciter statim decidit. Dexteritatem & fidelitatem in agendis rebus? Emorior si ulli cedit. Atq; utinam, utinam, inquam, hunc aulicum hortum aulicis consitum floribus perlastrare, utinam flores istiusmodi, qui hanc confesum insigniter amicare solent, decerpere liceret, omnes omnium colores in hoc unico nostro exemplari vivis lineis demonstraremus. Sed videtis A. quàm angustis terminis conclusi simus. Quin & Academia nos ad sese totos convertit, insurrans, ne & beneficiorum sibi collatorum, quorum amplissimam messem monstrat, obliviscar. Obstupesco A. & ferè vox faucibus hæret, hunc in campum cum circumspicio, obstupesco & mecum hoc totum Auditorium! Prae oculis tantam messem video; At ego demetiar? Prius mare exhauriam. Deploro potius, nihil possum amplius, quem hac Academia habuit, quem amisit Patronum; Habuit quo caput dicebatur in totâ Germania; Amisit, cujus fama celebritate, vertice ut Atlas cælum tangebatur, Oraculum inquam, Oraculum Themidos amisit. ad quod consulendum Reges, Principes, Urbes, Nobiles ex omnibus terrarum finibus magno numero legatos mittebant, ad quod audiendum Seudi si omni ex gente innumero agmine convolabant Tholosa Gallia Academia Johannem Corasium celebrat, ad quem audiendū libros Miscellaneorum prælegendem concursu trium millium auditores confluxerunt: Vos subsellia obtestor, an auditores capere poteratis cum hunc Doctorem profuentem, disputantem audiebatis? Quantam laudem, quantam claritatis præminentiam Academij Gallia & Italia Alciatus conciliaverit? quantam celebritatis prærogativam Academij Patavina, Bononiensis, & Papiensis

Papiensi Jasonis, nec non Saliceti, Pauli de Castro, ut & Jacobi Alvorati fama, nemini est incognitum: Quanta quoque Germania Academijs: ut Friburgensi ex celeberrimi J. C. Zasij, Altorfina in Noricis ex summi J. C. Donelli celebritate, (ut alias mittam) lux affulserit, quanta celebritas, nemo est qui ignoret, nemo qui non admirationis loco acceperit: Nec non quanto fulgore magnum Vultej lumen Marpurgensem Hassia Academicam illustraverit, nemo non videt. Eandem verò lacem, eandem nominis celebritatem, quam predictorum virorum fama predictis Academijs conciliavit, eandem, & haud minorem, Rosurbinum nostrum ex hac sua Rosâ sibi vendicat, qua non minus latè odores suos sparsit. Vultejum, Jurisprudencia istum Hassiaeq. oculum omnes Germania angulū vident, omnia Themidos pulpita Vultejam sonant, personant: Nostri Cothmanni nomen eodem venit, omnia Germania climata pervasit, omnes sacrarum legum cathedras occupavit. Vel si quisquam est, qui hoc Rosurbinum lumen cum Marpurgensi illo Hassia aequè clarè splendere dubitet: Ecce do vobis consistentem, Vultejum ipsam publicè profitentem: Neminem se latarum superiorem, sed unicum Cothmannum parem. O nominis famam, quali tota Germania non majorem, sed unicam parem celebrat? Atq. ea Rostochiensis Academia Seniori ac Syndico Cothmanno fertur. Nemo est qui dubitet, quid in Academijs J. C. torum sint Collegia, nemo, quem fugiat, quid Themidos in Musarum habitaculis oracula: Quod in panno purpura, quod in annulo gemma: Quae eadem causa movit, nullam dubium est, Justinianum Imperatorem, quod pulcherrimam Berytensium civitatem, florentissimasq. urbes, Romam & Constantinopolin Juris atq. legum sacris unice devoverit: Istud Juris decus in Varniaco Roseto effulsisse dixeris, dixeris leges Constantinopoli pulsas Rostochiam migrasse, ibidem, magno Cothmanno profitente, resonasse, ibidem arcem ac sedem posuisse, Rostochij illud palatium, Rostochij

ebj illud templum, quo leges, quo jura per magnum Cothmannum
alia voce promulgabantur. Norant Germania, aliarumq;
finitimarum regionum, Reges, Principes, norant Urbes atq; pro-
vincia eas justitia fores Rostochij reclusas esse, cum Cothmanni
fores a consulentiis atq; responsa expectantium turbâ quotidie
crepare faciebant. Atq; idem Ampliſſ. Juridici ordinis cætu
agnoscit, dum hunc Seniore suum ut Parentem, ut Præceptor-
em surreptum publico programme lugei, diu eum Achatem,
Theseum, Atlantem, imò Herculem coluisse attestatur: Scilicet
Herculem: Faciebant hoc Herculei ejus labores, quos in & pro
Academia humeris suis atq; grandibus lacertis sustinuit. Liceat
mihi hoc loco ipsius juridici ordinis Decani verba citare, de ex-
antlatiſ hujus Herculis molestijs ita loquentis: Molem certè la-
borum adeò immensam sustinuit, ut quod de Achillis armis Ho-
merus scribit ea Achille defuncto à nullo moveri potuisse, de ar-
mīs togata militia Cothmannianis dici haud immeritò queat.
Qua verba cum veniâ admirationis hoco hūc adducta volo.
Suspicio tam Ampliſſimum Consuliſ. Virorum confessum,
quando intaeor, suspicio atq; prudentiâ, gravitate, auctoritate
illorum contremisco; Atq; isti tali hunc Collegam suum defun-
ctum testimonio prosequantur? Ohmutesco prorsus, nec verbum
quod addam vix habeo. Atq; hoc bellum omne noster Achilles
in Rosurbino campo militare voluit, quod idem eximium erga
hanc provinciam, erga hanc Academiam amorem dixit at, benè
merendi nimirum de benè meritâ, unde etiam huic soli ejusq;
commodis unicè insudandum putavit. De Homero pulcerrimo
cive urbes Graecia certasse historia tradunt, nec non de Philippo
Corneo testantur, qui quinquaginta annis jura professus est, eum
certatim ab Academijs, præsertim Florentinâ & Ferrariensē
expetitum esse; Et hoc quoq; de hoc nostro Professore, verè dice-
re possumus, cum tot tam opimas conditiones, vocationes ad ma-
gnos Imperij Electores, ad summas Principum aulæ, ad Aca-
demias

demias artesq; habuerit: Quod autem non acceperit, id amori,
ut diximus, erga hanc provinciam Academiamq; tribuendum,
qui quasi natus ut optimè merita, maximè sua merita devove-
re volebat. Ecce Professore, ecce Seniore & Syndicum tuum
alma Rosurbina, qui te nullo in casu relinquere voluit, à te ut
abstraheretur nullis premijs vinci potuit. O fidam Academia
ac Provincia columnam! Scilicet omni in re ita recto pectore
procedere solebat, dicta simul facta erant, sinceritate, fide, pro-
bitate nulli secundus, non muneribus sed justitia unica obediens,
omni ex parte tanquam ex ovo, ut ajunt, candidus. Sed quid
ego hoc verbis commemoro, quod relicta scriptorum monumenta
fortiter dant evictum: Quis non vidit magna Cothmanni vo-
lumina? cui non nota vel manibus trita Cothmanni Consilia,
ut & Academica Responsa? Pro Academia autem quam acriter
pugnaverit, quam fortiter pro istius salute, tanquam pro aris &
focus, steterit, quis nescit? scripta scripta arguunt, si quis igno-
ret: Quo nomine hac Academia gratias ei debet immortales.
Quid in se habeant, quid sapiant ejus scripta non est meum me-
morare, quod idem esset ac si cæcus colores, si sus tubâ canere
vellet, quippè qua serinia ab oculis meis quam longè abdita, un-
de nec hanc lineam movere mihi tribuo, norunt, suspiciant illi
qui eadem recluserunt ac scrutati sunt. Ego id unicum dico,
quod à famâ plenis buccis & buccinis decantatum habeo, conti-
neri ijs thesaurum justitia nullo precio aestimandum. Admiror
potius, quam ut ex meis verbis aliquid laudis addere opus ju-
dicem, & tamen si in animum id sumere vellem, vererer & mihi
contingeret, quod alicui in Herculis encomium ingressuro, ubi
cum Antalcidas in argumentum sermonis inquireret, eiq; re-
sponsum esset, Herculis Encomium pro argumento futurum:
Quis, inquit, illum vituperat? Supervacaneum existmans in
eolaudando operam sumere, quem uno ore omnes predicarent:
Hoc A. ne & mihi hâc in re (licet de toto hoc instituto dici

E

possit)

possit) usque veniat, communi fama suffragio, communi omnium
praconio libenter contenti sumus. Nec solum in juridico orbe
ejus laus effloruit, ita ut omnis ejus scientia juris terminis
conclusa fuerit: Quin & sacrum Codicem ad Justinia-
neum addidit, Theologicum campum ingrediens, Divos Pa-
tres, imprimis Augustinum, assiduam contemplatione perlu-
strans: Quo in cursu tam feliciter versatus est, ut integras
controversias Theologicas mansuam deciderit, locum de Sacra-
mentis, locum de Dilectione inimicorum, ut & alia, adeo dextere
excusserit, ut integros de ijs tractatus manu scriptos post se re-
liquerit. Videte A., quem ante Ictum mirati estis, nunc Theo-
logum videte, videte & suspicite. Non possum hic Ampliss. De-
cani verba silentio praterire, eum sacrum Codicem & Patres
adeo calluisse asserentis, ut quod Cicero de se gloriatur triiduo se
Ictum fore, id meriti sumo jure sibi in Theologia Cothmannum
vendicare potuisse. Orarum, omniauditum viri exemplar in quo
duas velut facies, unam Jurisprudentiam, alteram Theologiam
referentem conspiciere licet! sed quod altius in hujus viri memo-
rationem provehor, eo amplior admirandi campus, eo uberior
laudandi messis sese prodit. Video in admirationem, video in-
superem auditores resolvi: Digne digne, sed audite quid de
Probitatis quae reliquit, monumentis referam: Eam ut exercere
eo posset melius, alijsq; commendare, libellos precationum confe-
cit, evulgavit, ex quibus, veluti thesauris & promptuarijs re-
fertissimis, contra omnium generum calamitates, quibus huma-
na mortalitas obnoxia esse solet, medicamenta capi possent. Quid
dicemus Auditores? Raram, o raram in terris avem! Quid
est, si non hoc est Pietatem coluisse? Quid? quod & omnia ejus
scripta haud obscure attestantur, istiusmodi sale undiq; aspersa,
infertis non adeo raro precationum ex sacrarum literarum
penu petitis. Hac innata Pietas credo ei tantam fidem, tantam
sinceritatem, tantam humilitatem ingessit, quibus virtutibus,

ut:

ut Sol inter reliqua sidera longè eluxit; Atq; ut cætera omnia,
at insignis quâ polluit prudentia, insignis quâ effloruit eruditio
ac doctrina, admirationem habent, admirationem autem? imò
stuporem inducunt, tantam excellentiam in hominem cadere
posse; Ha tamen virtutes vel maximè, quippè ab humano in-
genio aliquid divini spirantes. De sinceritate & fide, quam
omnibus exhibuit, nemini est incognitum, quam singula ad
justitiam veluti Lydium lapidem prius affricaverit, quâ cum
si conveniebant tam sincero pectore tractaverit, ut meritò ju-
stitia oculus atq; magnus Patronus dici potuerit. De Aristide
autor est Plutarchus, ex ejus omnibus virtutibus Justitiam
populum maximè animadvertisse, quod istius usus perpetuus &
omnium maximè communis esset: Cothmannum nostrum alte-
rum Aristidem merito jure appellaverim, ex cujus Justitiâ non
minor fructus in populum redundavit. Muneribus autem se
vinci passus sit? Quin accensus potius in injustitiam acerbis
animadvertendi, non minus illis, quàm huic insensissimus. De-
mosthenes eos homines imprimis laude dignos pronunciabat,
qui nullam anteponebant justitia utilitatem: Pecunias enim
quemq; possidere posse, aiebat, at justitia gloriam pecunijs haud-
quaquam emi. Et noster Cothmannus, nullam, ut audivimus,
justitia utilitatem anteposuit, undè etiam hanc justitia gloriam
abspertavit. De Humilitate usq; adeò verum est, ut licet ha-
buerit quo se alijs, cum de originis claritate, tum vel maximè
de singulari eruditione ac doctrinâ, preferre potuerit, in emi-
nentissimo loco, in oculis omnium positus, omnibus tamen sese
parem fecerit: Ponderavit namq; illud Bernhardi, non minus
fortiter & verè, quàm eleganter & nervosè dicentis: Virtu-
tum stabile fundamentum est humilitas, qua si omittitur vir-
tutum congregatio non nisi ruina est. Et hoc est quod Poëta
fugunt, Dadalus submissis alis tutus volabat, Icarus altis pennis
salvum notans in terram decidebat. Quod ut optimè Heros no-

per ex communi vitâ hauserat; itâ eò omnes actiones totamq̃
vitam dirigebat suam. Hiscè insignibus, quibus præcelluit, vir-
tutibus, non parùm splendoris Beneficentia addit, quam erga
omnes, & præcipuè erga pauperes, largâ manu exercuit; Erga
omnes si non quidem aris semper, consiliorum & aliarum rerum
ope tamen; Erga pauperes autem, eos suâ manu sublevando, ut
commune omnium hic noster Asylum meritâ dici potuisset.
Pythagoras aliquando interrogatus, quâ ratione homines dijs
similes haberi possent? Si Veritatem, respondit, amplecterentur,
& cunctis beneficerent. Ex neurâ parte huic nostro aliquid
deest; Veritatem, ut vidimus, ambabus ultrâ complexus est; de
beneficentia erga cunctos en nunc! Quid restat, quàm ut cum
Pythagorâ dijs eum similem prædicemus. Sed nolo ego hac &
alia, quæ Colbmannum, qui tamen & se, dum viveret, homi-
nem esse meminerat, ab hominibus inter numina collocant, ver-
bis meis extollere, omnes omnes, quos non invidia suis furijs
agitat, norunt, suspiciunt illud numen, admirantur, veneran-
tur. Fortune dona, quibus cum natura eminentissimis dotibus
affluxit ac abundavit, non attingam, ut dicerem Naturam cum
Fortunâ, se conjunxisse, hunc virum mutuis præmijs inter mor-
tales ut extollerent: Sed taceo; Ut & omnia alia, quæ dicenda
superessent. Unicum adhuc extremis digitu, quo, cum extremam
vitæ clausulam coronaverit, ego eo ipso quoq̃, huic nostræ oratio-
ni extremam clausulam & coronidem imponam: Quid illud
est? hoc est, quod Medicæ artis ei imperiji scientia, quam cum
per vitam exquisitissimam sibi comparasset, in ultimo vitæ actu
imprimis exercuit, tum enim cum nullam in medicâ arte, ut istius
haud ignarus, spem superesse videbat, se totum totum, quantum
quantus erat, ad unicum generis humani Salvatorem (Christum
Jesum, omni mortalitatis cogitatione abjectâ, convertebat, fidu-
ciâ omni in hoc solo, veluti sacrâ ancorâ, positiâ, quam ore atq̃
omnibus rebus testatam faciebat, sumpto salvifico corporis ac

sanguinè Christi viatico ad beatissimum vita exitum sese in-
struens, qui ei desideratissimo obrigit nocte, qua 13. diem Apri-
lis praeceffit. Noctem ut omnibus, qui hujus viri ope in vivis
gaudebant, nihilam & atram, ita candidam, ita felicissimam
huic è mortalitatis vinculis solato! O vita humana quam in-
stabili rotâ circumvolveris! O Mors quanta tua in humanum
genus atrocitas! talianè mundi lumina, mundi fulcra à tuis tu-
ta insidijs? Quin omnes aequo pede aggredere, tundis, proster-
nas. At tibi Colthanne, hac mortis non atrocitas, sed summa di-
cenda felicitas, cui in caelestam Patriam per eam abitus paratus,
ubi mortalitatis sarcinâ depositâ in Divo beatorum caetu, Victo-
ria, Victoria, ingeminas; Nos interea tuâ destituti ope, Miseria,
Miseria, magnis singulis declamamus. Audivimus illud die
18. April. imprimis, cum tua exuviae in dormitorium reponeban-
tur, ubi cum Evangelica Cantio Jubilate nobis ingerebat, no-
strum Jubilate in miserum Ejulate conversum est, audivimus,
imò & aëra, imò & calum, imò & lapides, qua nobiscum in lu-
ctam sese convertere videbantur, audiverunt. Academia Se-
niorem suum; Juridica Ampliss. facultas Praeceptorem & Pa-
rentem suum, Professoram alij Collegam desideratissimum; alij
Promotorem ac Macenatem venerandum, Populares magnum
suum Patronum; tota autem Studiosorum cohors magnum
Praeceptorem suum sibi surreptum lugebant: Quid? & tota
urbs maestissimis querelis concussa, imò & tota provincia in-
acerbissimo luctu erat. At nunc quietes restituta? Quin haec ca-
thedra, hi parietes, haec subsellia corrugata fronte tristitiam
notare videntur: Quin & tota Academia mœrore squallere, in-
quem binis casibus miserum posita est. Dixit Luna se quicquid
sursum suum absolverat, Theologico choro sua eripiebatur A-
quila (ita Ecclesia Doctores, & sacra & profana pandecta vo-
citant) suum Castor & Pollux ex oculis subripiebatur; Nunc
Juridici casus & Aquila & Sol prae peti pennâ succedit, Supra

in adventus hujus nostrae Aquilae descriptione, omnia fausta fo-
licitaque huius Academiae totique provincia nunciavi, nec vano au-
gurio; nunc in abitu quid non? Si voces Academia edere pos-
set, vivis gemitibus suas vices desteret, exclamaret: O me mise-
ram. Sed haberet quo sortem suam, quam nunc tacito pectore,
vivis singultibus deploraret. Nec Academia solum, altera mise-
rum afflictata vice, hunc casum adhuc recens servat; Quin &
tota Megalburgica provincia; Quin & Cothmanniana maestis-
sima familia; Quin & afflētissima Patria; Quin & Reges &
Principes & totus Justitia orbis. Megalburgica domus refert:
O Consiliarium, ô Cancellarium nostrum, quem tam suavi com-
plexu favebamus! ô fulcrum provinciae! ubi nunc est? aufugit,
corrui! Cothmanniana familia lugee: O Parentem, ô Senio-
rem, basin atque columnam nostri stemmatis! ubi nunc est? Cor-
ruit, corrui! O spes fallaces! ô cogitationes inanes! Recedit
Patria suis plangoribus: Itane omnia à parte me Fortuna suis fla-
gellis? Intra parietes Miles torquet, viros prostermit, bona ab-
ripit; Extra Mors gentis gloriam; O me miseram, undique co-
angustatam! Reges quoque, Principes quoque, imò totus Justitia
Orbis, suspiria sua, Justitia dictatorem summum ereptum lu-
gendo, addere videntur. Usque adeo omnia luctu oppleta plango-
ribus resonant: Sed quid plangit? Si Cothmannus è caelo in
terram rediret tanti luctus spectator: inveheret in nos: O vos
nimium pusillanimes, diceret, itane felicitati meae invidetis?
Annè hoc vestro plangitu me ex immortalitatis Paradiso in mi-
seria vestra vallem retrahere arbitramini? Nequaquam fiet:
Militavi bonam militiam, fidem servavi, ergo hanc coronam,
quã fruor, reportavi; vos eadem, omni aliã sollicitudine abje-
ctã, cura tangat, est & vobis corona reposita. Meam verò ma-
num subtraham doletis? Scripta reliqui, ea consulite; Reliqui
generum, reliqui fratrem, ut & filium educavi, hos meo loco.
At quid ego beatorum personam introduco? Luctum sisci volo:
Sapere est nostri gener, Vir Consultis, atque Experientis. Lauren-
tius

tius Stephani *J. U. D. eximius, Professor hujus Academiae, nec non illustris, Principis, Dn. Johan. Alberti Ducis Megapolitani, Consiliarius longè meritissimus. Superest magnus hujus magni frater, Vir Consulis, Johannes Cothman, ejusdem Celsitudinis Consiliarius intimus. Quid? qui nostro proximus; Filius Junior Cothmannus Fridericus superest, qui Patris vestigia pleno, ut feliciter capiat, gradus persequendo, Parentem ipsum è cinere quasi redivivum, Deo ipsi benedicente, nobis aliquando restituet. Interea tibi, venerande Senior, qui nunc in caelo degis, quod in terris monumentum ponemus? Apud Athenienses non sufficiebat funebris Oratio, sed qui pro Patria salute salutem interposuerant suam, vel aliquo alio egregio facinore vitam nobilitarant, status splendidissimis exornabantur; Tu vero non minus meres; Chartaceam quidem hoc, quantulumcumq; est, dedimus; sed auream, sed marmoream, in aeternum tuorum factorum aeterno quod proset praconio, adhuc requiritur. Non est nostrarum facultatum, Tute tibi ipsi publicis editis scriptis extruxisti, nomine omnium Germaniae, imò omnium Europa Academicarum vestibulis; imò omnibus Themidos templis insculpto, quod nec ventura fitebunt.*

Lustra, nec ignorari rapiet sub nube vetustas.

Tu aeternae Deus, à cuius nutu omnia pendunt, ad cuius pedes etiam unice supplices sumus, velis hanc rem tibi commendatam habere, velis Academiam nostram oculis placidissimis respicere, nebulas monstratae clementer advertere, insuetum damnum in pristinum restituere, quosq; superstites reliquisti Viros servare, Spiritu tuo gubernare, ut omnia ita dirigere, ut sub ijs te supremo duce regente tuta nostris Musis halcyonia contingant. Tu hanc urbem, et totam hanc provinciam, Illustrissimos ac Præcellissimos Principes, Duces Megapolitanos, Dominos nostros clementissimos cum tota regiâ domo Megapolitana, aliis tuis regas, Martem à mœnibus nostris, Papam, Turcam, ceterosq; Ecclesia hostes infensissimos, inimicos piorum, animarum latrones nefario fœdere inter sese conjunctos, ab aris templisq; ac sacris tuis arce, pelle, fugato; Deniq; Cothmannianam maestissimam familiam scipione consolationis tuae erige, in flore suo conserva, auge, atq; amplifica: Tibi ut stet gratia, bonos as gloria in omnem aeternitatem.

Lugubres cantus iterum mea præcipe Musa:
 Magnificum tristis lugæo nauq; virum.
 Magnum *Theiologum* nuper; nunc lugæo Magnum
Juriconsultum: Lugeo ego ergo VIROS.
 VIR erat AFFELMANN, noster dum viveret; immò
 VIR erat & COTHMANN: lugeo ego ergo VIROS;
 Nostræ Westphaliæ pereunt, (heul!) Numina magna,
 Magna Academiæ lumina nunc pereunt.
 Nostræ Academiæ firmas mors atra columnas
 Destruxit; Reliquas tu Pater alme teger,
 Hisce viris qui iusta facit sermone venusto,
 Ad cœlum numnè is laude vehendus erit?
 Ergò debetur tibi laus, laus maxima, *Jane*,
 COTHMANNI laudes quòd tua lingua canit.

F.

M. HENRICUS VULPIUS
Lemgovia-Westphalus, Scholæ
Rostoch. Rector.

Sic, Germane, decet, mensis vix aufugit, hunc cœ
 Nostrum cum in lachrymis pectora mœsta dabant;
 Hunc cœ canebamus, sed tristi carmine, luctu
 Expresso, in lachrymis haud aliter potuit.
 Ad te fortè redis, COTHMANNI, publica scandens,
 Exurgis præco, pulpita, sic cœ decet.
 Sic cœ viros ornare decet, quas solvere visus
 Nemo vices, omnes at tacuisse nefas;
 Tu, frater, surgis: Benè, Patria postulat illud,
 Rem præstas dignam, Te, Patriâ atq; Viro,

App. F.

CONR. JOACH. Drepper.

tius Stephani J. U. D. eximius, P
non illustris. Principis, Dn. Johar
ni, Consiliarius longè meritissimus.
frater, Vir Consuli s. Johannes Co
Consiliarius intimus. Quid? qui n
Cothmannus Fridericus superest
ut feliciter caput, gradu persequen
quasi redivivum, Deo ipsi benedice
Interea tibi, venerande Senior, qu
terris monumentum ponemus? Ap
bat funebri Oratio, sed qui pro P
suerant suam, vel aliquo alio egr
rant, statuis splendidissimis exorna
meres; Chartaceam quidem hoc,
mus; sed aream, sed marmoream
ram aeterno quod profest praconio
nostrarum facultatum, Tute tibi
truxisti, nomine omnium German
demiarum vestibulis; imò omnibus

quod nec v
Lultra, nec ignorā rapiet sub
Tu aeternae Deus, a cujus nutu omni
unicè supplices sumus, velis hanc rem et
Academiam nostram oculis placidissim
clementer advertere, insubitum damnun
superstites reliquisti Viros servare, Spirit
dirigere, ut sub ijs te supremo duce regi
contingant. Tu hanc urbem, & totam
ac Praeclarissimos Principes, Duces Meg
mentissimos cum tota regni domo Megap
a manibus nostris, Papam, Turcam, cate
inimicos priorum, animarum latrones
Etos, ab aris templisq; ac sacris tuis arce
nianam maestissimam familiam scipione
suo conserva, auge, atq; aplifica:
gloria in omnem a

Academia, nec
cū Megapolita
us hujus magni
em Celsitudinis
e; Filio Junior
vestigia pleno,
ipsum è cinere
uando restituet.
degis, quod in
ses non sufficie
alutem interpo
vitam nobilita
berò non minus
unq; est, dedi
tuorum facto
vitur. Non est
litis scriptis ex
m Europa Aca
mptis in sculpto

cujus pedes etiam
m habere, velis
bular monstratas
restituere, quosq;
re, ut omnia ita
Musis balcyonia
m, Illustrissimos
minos nostros cle
tis regas, Martem
stes infensissimos,
inter sese conjun
Deniq; Cothman
na erige, in flore
na, bonos as

